

En quina trinxera estàs?

«Si amb el tram recorregut encara hi ha sectors que juguen a confondre unitat estratègica amb unitat electoral, continuarem barallant-nos de forma inútil»

Acabo la trilogia d'articles sobre estratègia. Deia que cal acostar progressivament bases electorals de l'annexionisme cap al sobiranisme, crear inestabilitat en diversos fronts estatals i, per tant, provocar la intervenció europea (això és unilateralitat i desobediència). Només en aquestes circumstàncies, l'estat espanyol s'asseurà a dialogar per acceptar una solució política avalada en referèndum reconegut (i això és negociació ni que sigui forçada).

Per acumular forces en aquesta direcció cal convocar a totes les entitats i partits que acceptin un programa d'alternativa democràtica: 1. Llibertat pels presos. Fi de la judicialització del conflicte. 2. Defensa de les llibertats i els drets socials en la línia de les democràcies més avançades d'Europa. Eliminació de les estructures franquistes dels aparells de l'Estat 3. Exercici del dret d'autodeterminació que inclogui el dret a l'Estat propi. 4. Pràctica de la fraternitat amb tots els ciutadans i pobles de l'Estat que veuen vulnerats els seus drets.

Aquesta base social ampla, del 80%, és la que ha de marcar el ritme i els objectius generals. Però és evident que poden haver-hi tasques i objectius complementaris i parcials assumibles per gent diferent. I també caldrà divulgar les formes de lluita no violenta, com ha fet Òmnium aquest cap de setmana. Quins temes trobarem capaços de mobilitzar més enllà del cercle del 50% que ho ha fet fins ara? Quin és el pla de treball, la metodologia per tal d'aprofitar els punts febles de l'Estat i els punts forts dels republicans? Com es preveuen les respostes a cadascuna de les reaccions que provoqui l'agenda d'accions no violentes?

I en aquest marc, quin és el repartiment de tasques? Quines són les accions fetes fins ara que han derrapat? Com hem d'evitar que es confonguin estratègies no violentes amb accions reactives minoritàries? Quin paper li toca a la Generalitat autonòmica i als ajuntaments? Quin rol els toca a les entitats que fins ara han impulsat l'independentisme? I quin, la resta d'entitats ben representades en el 80% de consens? Com fem valdre el creixement electoral i com les accions simbòliques a l'exili, sense contradiccions?

Estem en guerra de posicions. Llavors preservar la Generalitat, per més autonòmica que sigui, és una obligació per una estratègia independentista seriosa. Cal exposar la Generalitat a nous 155, sense haver mesurat les forces abans? El TC ja n'ha donat llum verda a noves aplicacions ni que siguin transitòries. Podríem així tenir una Generalitat intermitent que acabés perjudicant el dia a dia de la majoria de ciutadans, independentistes o no, que acabessin girant l'esquena a tot. Per tant, els qui estiguin a la Generalitat, cal que governin i aprofitin qualsevol oportunitat per millorar competències i finançament. I això no exclou ser clar en els discursos. I cal trepitjar els barris annexionistes.

Crec que no els toca als qui estan al davant de la Generalitat encapçalar la mobilització popular. Toca a partits i entitats. El problema gros és que les cúpules dels principals partits estan a l'exili i a la presó, i així no es dirigeix de forma efectiva la necessària posada en marxa de l'estratègia unitària no violenta a Catalunya. No es pot fer des del Govern, ni des de la distància. Falten cares reconegudes, amb autoritat, no només delegada, per abordar aquesta etapa. Per altra part, la confusió entre direcció de governs efectius o a l'exili, amb direccions partidistes és una font de confusió i de conflictes. Les entitats han de centrar-se juntament amb els partits a dissenyar accions i campanyes per tal de fer avançar posicions (Cambra, emancipació econòmica...) i fer trontollar algun pilar de l'Estat. Els dirigents d'entitats que fan discursos antipartit només cauen en un populisme independentista que afavoreix a la minoria que assaja un cop darrere l'altre de muntar-ne un altre, per ara amb fracàs.

L'exili i la presó tenen i tindran un paper no menor, però que no hauria de ser determinant.

Paper de guerrilla jurídica i simbòlica contra l'Estat i la seva repressió. I rol de lideratge moral en la lluita per la democràcia. Amb els temps que venen i fent-ho tot molt bé, no és descartable un altre 155. Per tant, cal tenir ben alineats els municipis i les diputacions (per cert, què hi fa el PSC a la diputació?) que són àmbits de resistència on l'estat li és molt més difícil entrar.

També davant temps que poden empitjorar, si es vol que el Consell de la República tingui de veritat un paper, ha de despartiditzar el seu lideratge.

Mentre això no es produeixi, la desconfiança sobre la finalitat del Consell estarà estesa entre molta gent. Així mateix no contribueix gens a la consolidació d'estratègies unitàries, l'especulació permanent sobre avançaments electorals que no canviarien res de fons; o actituds aparentment numantines davant del Govern de Madrid que els preocupen ben poc. S'està confonent un cop més Govern amb Estat i sobrevalorant el paper de la representació institucional. En un conflicte integral com el que vivim aquests àmbits són poc determinants. La força dels aparells de l'estat, el paper destructor o constructor de l'economia, la potència de les masses activades com a consumidores conscients, no cooperadores o desobedients civils. Aquí hi ha els atots.

Si amb el tram recorregut encara hi ha sectors que juguen a confondre unitat estratègica amb unitat electoral, continuarem barallant-nos de forma inútil.

Primer, cal diagnosi comuna, estratègia social i institucional comú. I en aquest marc, i en funció del moment, es plantejarà la conveniència o no del nombre de llistes. N'hi ha que no curen i ara comencen a promoure una llista única amb Jordi Cuixart al davant. No crec que al president d'Òmnium li faci gens de gràcia aquesta història. Ha triat una via de lideratge civil de la lluita no violenta i aquesta és la seva gran aportació. Com ho tornem a fer, de millor manera i obtenint la força coercitiva per poder exercir tots els nostres drets. En definitiva, passar del reclam del dret a l'autodeterminació al poder d'exercir-lo.